Ved Arnen.

Vintergæk.

Vær hilset, Vintergækker smaa!
Trods Vinter, Frost og Kulde
I sagre smaa nu for os staa
Som Vaarherolder hulde.

I Arv I tog den hvide Dragt
Fra Sneens hvide Dække,
Men dog I er med Vaar i Pagt
Og Haabets Flag os række.

Det hvide Blad har Stribe grøn
Og Foraar profeterer,
Den gør dig dobbelt huld og skøn,
Som Haab symboliserer.

Hvad er et Liv vel uden Haab?
En Bæk i Ban ved Tørke,
En skummel Nat med Angestraab,
Kun Kedsomhed og Mørke!

Net som en lille Stridsmand kæk
Med staalsat Hu og Vilje
Du nikker til os, Vintergæk,
Fra snebestrøte Tilje.

Vel er jeg gammel alt og graa,
Med Løvfaldstid beslægtet,
Men Hjertet vil dog endnu slaa
Net som til Vaaren hægtet.

Mig tykkes, at jeg end formaar
Mig selv til Trøst og Lise
At synge trods de hvide Haar
En lille vaarlig Vise.

Saa hilse vi dig, Vintergæk,
Og nikke til dig gerne,
Du smiler nu saa frejdig, kæk,
Og vil alt Mismod fjerne.

L. Thomsen.

„Glide med Strømmen."

(Sluttet.)

Da jeg var kommen hjem paa mit Værelse, fulgte jeg Vennens Raad. „Jeg vil staa op og gaa til min Fader", lød det i mit Hjerte; og hvad den forlorne Søn i Lukas 15 fik at erfare, da han stod op og gik til Faderhuset, det fik ogsaa jeg i rigeste Maal at erfare, „da jeg bekendte mine Overtrædelser for Herren", og han „forlod mig min Synds Misgerning". Jeg kunde om nogen Tid tro mine Synders Forladelse, og med denne Tro kom der Fred og Lovprisning i mit Hjerte.

I ydmyg Erkendelse af min tidligere Utroskab mod Gud følte jeg nu dobbelt, hvor nødvendigt det var hver eneste Dag at styrke mig med Guds Ords Betragtning og i indtrængende Bøn hente Kraft til at stride mod det onde og Lyst til at gøre det gode. Jeg benyttede de daglige Morgentimer, før jeg gik paa Kontoret, dertil og søgte saa Dagen igennem at vandre i stadig Aarvaagenhed. Det lykkedes mig ogsaa at overvinde de Fristelser, som jeg tidligere havde bukket under for; mine Kammerater trak sig selv bort fra Omgangen med mig. Imidlertid laa deres aandelige Tilstand mig tungt paa Hjerte, og især følte jeg en stadig Trang til at bede for Edward G. Hans Frelse stod for mig som et af mit Livs højeste Ønsker. Længe var der dog lidet af synlige Tegn til, at dette Ønske skulde opfyldes. Men en Morgen savnedes han paa Kontoret, og ud paa Dagen kom der Underretning om, at han under en Udflugt den foregaaende Aften var kommen til alvorlig Skade og i en meget forkommen Tilstand var bleven bragt paa Sygehuset. En Stund senere modtog jeg ogsaa Anmodning fra ham om snarest muligt at besøge ham. Ak, hvilken Forandring, Guds Arm dog i et Øjeblik kan fremkalde.

Den nylig saa blomstrende, forhaabningsfulde, livsglade Yngling laa nu der — med knuste Lemmer, gjenstridig lige ved Dødens Porte. Han vaandede sig under store legemlige Smerter; men Dødsangsten og Frygten for at gaa ind i en ukendt Evighed plagede ham dog endnu langt mere.

Da jeg traadte ind til ham, laa han med lukkede Øjne. Jeg bøjede mig ned over ham og hviskede: „Edward, du har ønsket at tale med mig."

Sagte aabnede han sine Øjne, og da han saa mig, viste et Udtryk af den dybeste Smerte sig i det blege Ansigt, og han sagde med lav Røst: „Jeg gaar, — jeg ved ikke hvorhen! Du kunde engang have været mig til Hjælp — men nu."

„Ved Guds Velsignelse kan jeg endnu blive det", hviskede jeg.

Han saa paa mig med Forundring og med et Udtryk af Fortvivlelse sagde han: „Det var jo mig, som drog dig bort fra Gud."

„Du drog, og jeg fulgte villig", svarede jeg. „Men da jeg vendte mig bort fra Gud, gik han efter mig og har i sin uendelige Barmhjertighed ført mig tilbage til sig."

Et Udtryk af Lindring lagde sig over hans Træk, og med et dybt Suk sagde han: „Ja, Gud ske Lov! Jeg tænkte engang, at jeg havde draget dig med i Fordærvelsen."

„Den Vej, ad hvilken jeg kom til Gud, er ogsaa aaben for dig", sagde jeg, og tilføjede, da jeg følte, at Øjeblikkene var kostbare: „Jesus Kristus er Vejen, Sandheden og Livet. Sac elskede Gud Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, paa det et hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv."

Disse Ord gentog jeg tre Gange langsomt og tydeligt.

„Hver den!" sagde han om en Stund med dyb Bevægelse. „Kan der findes Barmhjertighed for en saadan, som jeg er?"

„For enhver, endog den dybest faldne", sagde jeg; „Kristus er kommen for at søge og frelse det fortabte."

Han lukkede sine Øjne og laa hensunken i Tanker. Derpaa udbrød han: „Han hengav sin Søn! Gud gav! O, min Gud, min Gud!"

„Ja, kære Edward", sagde jeg, „han hengav sin Søn ogsaa for dig til en Frelser. Han elskede dig og hengav sig selv for dig. Gud gav sin Søn, for at vi skal tro paa ham og leve. Tro derfor, forlad dig paa ham. Stol alene paa, hvad han er, sæt din Fortrøstning til ham. Han er Frelseren. Overlad dig ganske trygt som en bodfærdig og naadehungrig Synder i hans Hænder, og du er frelst for Tid og Evighed."

Fra de skælvende Læber fremstammedes derpaa Ord, over hvilke der visselig blev Glæde i Himmelen. „Herre", hviskede han, „jeg vil forlade mig paa dig. Hjælp min Vantro!"

Endnu en Gang saa jeg min Ven. Dødens Træk havde da endnu tydeligere lagt sig over hans Ansigt; men Gud havde ogsaa indtrykket sit salige Segl i det: en stille Fred og en Glæde, som kun den Helligaand kan give.

„Jeg gaar nu bort herfra", hviskede han, „men jeg ved nu, hvor jeg gaar hen. Jeg gaar til ham, som hengav sin Søn for mig, til ham, som kom til mig."

„Føler du, at han er dig nær nu?" spurgte jeg. Og han svarede:

„Ja, saa nær. Hans for mig gennemborede Hænder holder mig fast. Snart er alt godt."

Nogle Timer senere var ogsaa alting godt for Edward G. Han sov hen i Jesu Tro. O salige er de døde, som dør i Herren!

Skulde nogen, som læser denne Skildring fra mit Liv, være i den Tilstand, hvori jeg befandt mig, da jeg gled med Strømmen, o, at denne min Bekendelse maatte tjene en saadan til Besindelse! Det gaar til en Tid. Man flyder med — men, o, hvor bærer det hen? Hvor ender man, naar man flyder med Verdens brede Strøm? Betænk dette vel, og hør Hyrdens Stemme, som raaber til dig, især til dig, du unge: „Min Søn, naar Syndere lokker dig, da samtyk ikke!

„F. G. og U."

Kirkeklokkerne.

Højt oppe over den travle, støjende By hang Kirkeklokkerne. Gadens Larm naaede kun op som en stille, utydelig Summen. Her oppe var den store Stilhed, den store Ro, der kun afbrødes, hver Gang Klokkerne lod deres Røst høre.

Det var en meget gammel By, og Klokkerne havde hængt paa samme Sted gennem Aarhundreder; de havde Gang efter Gang hævet deres Røst for at kime og kalde, „kalde paa gammel og paa ung, mest dog paa Sjælen træt og tung"; men dog var der for nogle Aartier siden foregaaet en stor Forandring med dem: Tankens vidunderlige Gave var bleven dem skænket af den samme, som dannede Menneskesjælen. De følte det selv i dette forunderlige Øjeblik, som om de vaagnede af en dyb, dyb Dvale, og som Fugle, der kvidrende flyve ud efter Nattens Hvile, vaagnede i deres Indre hver eneste dyb og ædel Tanke, der i de forløbne Hundredaar var steget op mod Himlen fra Menneskemængden her nede; thi det er just det vidunderlige ved de enkelte Tanker, at de, selv om de stiger opad til alt det gudes Ophav, dog bliver paa Jorden fuldt og helt hos hver eneste, der vil lade sig fylde af dem. Det havde Klokkerne villet, skønt de ikke havde været sig klart bevidste før i hint Øjeblik, og derfor vaagnede de med en Rigdom af skønne Erindringer; thi de onde og daarlige Tanker var aldrig komne dem forbi; de var fra Menneskenes Hjerter sunkne tilbage ned i det Mørke, hvorfra de havde deres Udspring.

Klokkerne mærkede godt alt dette selv og følte en forunderlig Glæde i Visheden om, at Gud havde skænket dem den herligste Gave, han kan give til dem, der fra et ophøjet Sted skal tale til Menneskemængden, som færdes i det lave: Evnen til i Tonernes rige Mangfoldighed at samle og gengive som harmonisk Helhed alt, hvad den enkelte Menneskesjæl kan rumme af Sorg og Længsel, Haab og Trøst.

Derfor blev Klangen af disse Kirkeklokker en anden; Tonerne var tilsyneladende de samme; men først nu havde de faaet den hemmelighedsfulde Kraft, at de trængte ind i Hjertedybet paa hvert Menneske, der vilde aabne Øret for dem. Og der kom snart de Tider, da der blandt den Menneskemængde, som færdedes under Kirkeklokkerne, var nok, der trængte til Trøst: en stor stille Sorg fyldte alle Hjerter, gjorde Sindene mildere og bragte dem til at lytte efter Klokkernes Toner, og disse blev ved at lyde som før, de samme gamle, tendte, og dog var der nyt Liv i dem. Til hvert Menneske lød de: „Hvorfor er du bedrøvet? husker du ikke, mindes du ikke, ved du ikke?" Og de blev ved at ringe, blev ved at tale om Menneskenes Sorger gennem Aarhundrederne, men ogsaa om Hjælpen og Trøsten, der havde lindret dem, og hvad der først og sidst lød gennem dem, var: Den, som Herren vil hjælpe, bliver hjulpet; der gives ikke den Smerte i a stor, at den jo kan lindres; der gives ikke den Sorg saa bitter, at den jo kan blive stillet. Og de talte til det enkelte Menneske om hans Fader og Moder og hver, han havde elsket; alle havde de været under de samme Kaar, og han hørte Klokkernes Klang, Genlyden af alt det, der havde været deres Livs Rigdom og Indhold.

Men da Indbyggerne i den gamle By rigtig havde lært at forstaa deres Kirkeklokkers Klang, da var der ingen mere, der sørgede, som de, der ikke har Haab. Hver Gang de hørte Klokkerne ringe, fyldtes deres Hjerter med nyt Haab og Mod; de aandede friere og saa sig om efter nye Opgaver at arbejde med; thi det forstod de: vi maa arbejde og anstrenge os, at vi kan faa Lov til at blive saa nær, at vi kan høre vore gamle Kirkeklokker ringe; tages de bort fra os, da har vi mistet det bedste.

En Del af Indbyggerne kunde dog ikke blive i den gamle Stad; de drog bort med den Sorg, man føler, naar man maa forlade det, hvorfil Hjertet er knyttet ved de tusinde Baand; men da mødte dem endnu det forunderligste: Saa langt og saa længe de havde redst. Klokkernes Klang naaede dog deres Øre, og gennem den steg den gamle Fred ned i deres Hjerte, og de fik ny Kraft og nyt Mod til at udføre deres Gerning, og de fremmede saa med Undren paa dem; thi der var en Enhed og Kraft over alt, hvad de tog sig for, saa at endog deres Fjender maatte bøje sig for den med Bevndring.

Men skete det iblandt dem, at en af dem blev saa optaget af alt det nye, der mødte ham, at han glemte at lytte efter Klokkernes Klang, da forsvandt den lidt efter lidt for ham, og tilsidst naaede den aldrig mere hans Øre; hans Liv blev tomt og indholdsløst; thi da var han som Planten uden Rod, der visner og dør, om saa Jorden, den plantes i, er aldrig saa frugtbar.

Emilie Thomsen.

Beppo.

Ved E. S.

„Hvem der kunde have købt den!" Det var en lille, solbrændt, barbenet Italienerdreng, der tænkte saadan; han stod og stirrede med længselsfulde Blikke ind ad Vinduet i en skummel Butik i en endnu skumlere Gade i London. Over hans Hoved sendte Solen sine brændende Straaler, men han ændsede det ikke; det mindede ham kun uvilkaarligt om hans eget Land, om lange, sollyse Eftermiddage, hvor han ikke forsømte noget ved at ligge i Skyggen af Vinrankerne paa Bjergskraaningen, lyttende til Vandets Boblen og Rislen under kølige, grønne Blade i Kilden, med det nedhuggede Sten-Madonnabillede over, det Billede, som alle viste saa stor Ærbødighed, selv de, der kun søgte derhen for at finde Ly og Skygge.

Men her var der ingen Vinbjerge, ingen sprudlende Kilder og udhuggede Madonnabilleder; kun ophedede Brosten og en Mængde Tage, hvorimellem man kun skimtede smaa Stykker af den blaa Himmel højt, højt oppe. Aldrig var her de dejlige Torvedage og Helligdage, aldrig Ro og Hvile for hans lille, trætte Krop, lige siden den Dag han var kommen hertil med den onde Mand, som havde hentet ham hjemme; her var kun Arbejde, Slid og Slæb og endeløs Elendighed.

Nej. Han havde aldrig Fred, ikke en Stund, hvor han kunde drømme sig rigtig tilbage til sit skønne Land. Alle Vegne var der Uro og Støj og Tummel, uophørlig Ringen og Kimen, og Livet her var saa trist; mangen Aften var han sulten uden en Øre i Lommen, saa sulten, at han ikke kunde sove, og med Hjertet fuldt af Længsel og Savn, som han ikke kunde have forklaret, og som, hvis han havde kunnet det, kun vilde have indbragt ham spottende Ord og maaske Prygl.

Prygl — hvad var det for et Slag, der nu faldt paa hans Skulder, som stak halvnøgen ud af Trøjen. Han fo'r sammen og gik et Skridt tilbage med samme sky, forskræmte Bevægelse som en Hund, der faar Kløe. Men denne Gang var det ikke Prygl, kun en fast Haand, der hvilede paa hans rystende lille Person.

„Hvad staar du og stirrer saa fortabt paa?" spurgte en venlig Stemme paa det fremmede Sprog, som Drengen kun saa daarligt forstod.

„Ingen Ting, Hr. Englænder, ingen Ting!" kom det frygtsomt fra Drengen, idet han trykkede sin gamle sprukne Violin fastere ind under Armen, som om han havde gjort noget, han behøvede at skamme sig over.

„Ingen Ting? Og du staar og stirrer, saa Øjnene er ved at falde ud af Hovedet paa dig. Hvis det havde været en Bagerbutik, saa kunde jeg have forstaaet det. Du ser nok ud til at kunne trænge til at faa lidt i Livet; — men i denne gamle Skrabsammenbutik her, hvad Pokker er her at se paa?"

Den talende var en ung Mand i Søofficers-Uniform, og denne tilligemed hans dybe, kraftige Stemme forvirrede og forskræmte Drengen, som til med kun forstod enkelte Ord af, hvad han sagde. Han stirrede hjælpeløst paa den høje, brede Mand med det solbrændte Ansigt; der var noget i hans blaa, venlige Øjne, som tilsidst gav ham Mod til at gaa et Skridt nærmere.

„Jeg — jeg saa kun paa den der", og han pegede sky paa en gammel Violin, som laa øverst paa en Bunke Skrammel i Butiksvinduet.

„Den der, og hvad vilde du med den?" spurgte den unge Mand undrende.

„Den er til at spille paa!" stammede Drengen.

„Naa — lave Musik!" lo Løjtnanten. „Og er der noget ved det, synes du?

Knægtens Øjne fik et drømmende, blidt Udtryk.

„Aa ja", hviskede han paa Italiensk, „jeg holder saa meget af at spille, det er det eneste her i denne store, fremmede By, der kan fortælle mig lidt om alt det hjemme."

„Stakkels lille Fyr", sagde Løjtnanten medlidende, „jeg forstaar ikke dit Sprog, men saa meget forstaar jeg, at du nok er falden i Klørne paa en af disse Karle, som lever af at sende Kvinder og Børn ud at tigge paa Gaderne og skaffe Føden til sig. — Kunde du lide at faa den Violin?" tilføjede han langsomt og pegede paa Vinduet.

Barnet forstod ham ikke, og for bedre at klare det for ham, gik Løjtnanten nu ind i Butikken og vinkede til ham, at han skulde følge med. — En gammel Jøde rejste sig i Tusmørket fra sin Plads bag Disken og kom hen imod Kunden.

„Hvad ønsker den Herre?" spurgte han, idet han gned sine snavsede Hænder mod hinanden.

„Lad mig se det Spilleværk, De har der i Vinduet", lød Svaret.

„Naa, Violinen", rettede Jøden.

„Ja, hvad, Navnet gør vel mindre til Sagen", indvendte Kunden utaalmodig, „kom nu bare med den og lad os se paa den; den ser nu ikke til at due meget, efter Kassen at dømme."

„Jeg vil nu gøre Dem opmærksom paa, at det er en særlig fin Violin", afbrød Jøden fornærmet. „Det er en gammel Italiener, fint Arbejde, dejlige Toner. Prøv den selv."

„Jeg, prøve den!" udbrød Løjtnanten foragteligt. „Tror De, at jeg vil røre ved det gamle, snavsede Stykke! Nej, skulde jeg endelig forsøge mig i den Slags", tilføjede han leende, „saa skulde jeg nok sørge for at faa en splinterny."

Jøden saa' med umiskendelig Medlidenhed paa den musikalske Uvidenhed, han lagde for Dagen.

„En ny Violin!" udbrød han, „spille paa en ny Violin! Aa, Herre, De forstaar Dem vist ikke meget paa Musik."

„Nej, det er meget sandt", lo den unge Sømand, „men jeg vil gerne høre, hvad denne unge Fyr kan; han stod og saa' saa begærligt paa den gamle Indretning af Træ og Tarme. Vær saa god at give ham den et Øjeblik."

„Lade den lille Landstryger røre ved min Violin. Nej Tak", udbrød gamle Jakob forfærdet. „Tror De, jeg er helt spiltosset, Herre? Jeg troede, det var Dem, der vilde have Instrumentet, men den Gadedreng —."

Her vendte han sig og lagde Violinen paa dens Plads mellem gammelt kinesisk Porcellæn, snavsede Messingsager og andre „Kunstsager", som han kaldte dem.

Knøsen, som spændt havde fulgt hele Optrinnet, skønt han ikke forstod, hvad der blev sagt, saa' meget nedslaaet ud; men hans nye Beskytter var ikke saa nem at forbløffe; han spurgte rolig om Prisen paa Violinen.

„Halvfjerde Hundrede Kroner", lød Svaret.

„Halvfjerde Hundrede! Tror De, jeg er gal!" udbrød Sømanden halvvejs fornærmet.

„Bevares vel, Herre", svarede Jøden med et Grin, „men hvis De var Kender, vilde De vide, at Violinen er alle Pengene værd."

„Sæt nogle Strenge paa den, og lad mig høre den", kom det kort.

Jøden gjorde, som der ønskedes, og rakte ham Violinen. „Maaske De ogsaa ønsker en Bue?"

„Naturligvis", svarede Løjtnanten roligt; men da han stod med begge Tingene i Haanden, anede han ikke, hvordan de skulde bruges. „Jeg har da tidt nok set gamle Jens gnide om Bord, men hvordan han greb an, ved jeg skam ikke. Her, du Dreng", vendte han sig, „prøv hvad du kan gøre ved den."

Drengen greb Violinen varsomt og begyndte at spille uden et Øjebliks Tøven. Der var noget i det lille henrykte Ansigt med de alvorlige Øjne, i den Ynde, hvormed han førte Buen og lokkede de dulgte Toner frem af det gamle Instrument, som standsede Jødens Indvendinger og forandrede den unge Mands leende Nysgerrighed til dyb Opmærksomhed.

(Fortsættes.)

Dette elegante Uhr for $3.75.

Før De køber Uhr, klip saa dette ud og send os med Deres Navn og Adresse, saa vil vi med Ekspres sende Dem for Undersøgelse et smukt Uhr ogKæde C. O. D. $3.75. Dobbelt Jagtkasse. „stem winder" og „stem set"; Værket er rigt forsynet med Juveler og garanteres at holde korrekt Tid. Lang Guldpletteret Kæde for Damer eller Vestkæde for Mænd. Dersom De anser det for lige med et $35 „Gold-Filled" Uhr, saa betal Ekspresagenten de $3.75 og Uhret er Deres. Vor 10Aars Garanti følger med hvert Uhr. Omtal hvad De ønsker, Dameuhr eller Mandsuhr. Adresser: M. C. FARBER, Dept. — 109 Dearborn St. Chicago, Ills.

Alabastine

THE ONLY Sanitary Durable WALL COATING

Passende for alle Værelser, falmer og mugner ikke, bliver ikke jordslaaet og falder ikke af Væggen. Faas i tørt Pulver. Udrøres i koldt Vand. Føres paa Væggen med en 7 Tommers flad Børste.

Kjøb det kun i Pakker, mærket ALABASTINE. Enhver Pakke dækker fra 300 til 400 Kvadratfod paa en Væg. Koster 50c for hvidt, 55c for farvet—enhver kan paaføre det.

Mange smukke, bløde, Fløjels-Shatteringer, ligeledes hvide.

Alabastine er absolut sanitært og særdeles smukt. FORSØG DET NU! Solgt i Isenkram- og Maler-Butikker, Apotheker og Kjøbmandsforretninger. Send 1c Frimærke for Prøvekort: Vink om Dekoration, Prøver af Loft- og Vægge-Mønstre og Navnet paa den nærmeste Handlende.

ALABASTINE CO.
Grand Rapids, Mich. New York City.

Hemmeligheden ved

EN SKØN Ansigtsfarve

meddeles nu

FRIT

Hvilken Skønhed er ønskeligere end en yndig Ansigtsfarve og elegante Juveler. EN LEJLIGHED FOR ENHVER KVINDE TIL AT OPNAA BEGGE, for en begrænset Tid.

Anvisning og Opskrift for at opnaa en fejlfri Ansigtsfarve er en Hemmelighed, som længe har været bevogtet af Østlændinger og Grækere.

Dette opnaaede vi efter flere Aars Arbejde og stort Udlæg. Det er den Metode, som bruges af de fagreste og smukkeste Kvinder i Europa.

Hundreder af amerikanske Kvinder, som nu bruger det, har udtrykt deres Behag og Tilfredshed.

Denne Hemmelighed er let at forstaa og nem at følge, og det vil spare Dem for Udlæg til „cream", Sminkevand og Bleger, give Dem en smuk Ansigtsfarve for bestandig og frier Huden fra Blegner, daarlig Kulør etc. Det er alene værd mange Gange den Pris, vi beder Dem om at sende for en Diamantring af nyeste „design".

Vi sælger Dem Ringen for kun lidt mere, end den koster at fabrikere. — Prisen er mindre end Halvdelen af, hvad andre tager. Opskriften gives frit med Ringen.

Det er en ægte „rose cut" Diamantring med gnistrende Glans, absolut garanteret, meget fin, formet som en „Belcher" med „Tiffany Setting" af 12 Kt. Guld-Skal. Hos Deres Juveler vilde den koste adskilligt over $2.00.

Vi vil sende i Posten nævnte Opskrift frit, naar Deres Ordre for Ringen tillige med $2.00 i M. O., Frimærker eller Sedler modtages.

Send Deres Ordre, før Forsyningen er opbrugt.

Dette Tilbud gøres for en begrænset Tid for at avertere og indføre vore Varer.

Send i Dag, før Lejligheden gaar tabt.

T. C. MOSELEY
32 East 23rd Street, New York City.

FRIT Vi vil give store Præmier til Kvinder for Indsamling af Navne og for at sælge vore „Novelties". Send Deres Navn i Dag efter vor nye Plan for stor Fortjeneste med lidet Arbejde. Skriv i Dag. Adresse: C. T. MOSELEY Premium Department 32 E. 23rd Street, New York City.

Haarets Sygdomme

En Afhandling om Haarets Affalden og Skaldethed o. s. v. samt dets Behandling af den norske Specialist i Haarsygdomme. H. Achershaug, M. M. D., stil, saalænge det nu Oplag strækker til, frit blive tilsendt enhver, som indsender Navn og Adresse.

Indhold:

1. Haarets fysiologiske Betydning for Mennesket.
2. Kortfattet Fremstilling om Haarets og Haarbundens Anatomi.
3. De virkelige Aarsager til Haarets Affaldenhed og Skaldethed, og
4. Den eneste Behandling, som har vist sig sukcesfuld og som i Praxis er bevist at være den eneste rigtige.

Afhandlingen vil blive ledsaget af Attester, afgivne under Ed og Segl ved Notary Public fra de mest fremragende Kjøbmænd og andre her i Landet, derunder Læger, Præster, Advokater m. fl., som har underkastet sig min Behandling. Jeg er den eneste i denne Specialitet i de Forenede Stater, som paa denne Maade giver Publikum Beviser og betryggende Sikkerhed. Vedlag Porto for Afhandlingen, og samme vil blive sendt øjeblikkelig.

H. Achershaug, M. M. D.,
911 W. North Ave., N., Chicago, Ill.

DANMARKS KORT.

Størrelse 23x28 Tommer. Trykt i forskellige Farver, viser klart Jernbaner, Byer, Købstæder og Flækker, samt alle betydelige Landsbyer, større Gaarde og Kirker.

Tilsendes i en Paprulle portofrit for 15c. i Frimærker. Enhver dansk Mand burde eje et Kort af Danmark.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.